

rebentador - a adj. *Qu*
 esp. inclinat a fer rebentades
 acerbes

rebentament m. acció de rebentar
 o de rebentar-se; d'efecte ^{Esp.} fatiga
 excessiva, que rebenta.

rebentar ~~rebentax~~ v. intr. i tr.

No a part

intr. Obrir-se una cosa cedint
 a una pressió interior. La bomba
que inflaven ha rebentat abans
d'enlairar-se. Apart gra utà a
punt de rebentar | *vj.* Si no ho
pot dir, rebentaria | *H. j. b.* litar